

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko A. K. i (...) Szpitalowi (...) z Przychodnią - Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego A. K.
oraz skargi kasacyjnej pozwanego (...) Szpitala (...) z Przychodnią - Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od każdego z pozwanych kwoty po 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy

kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Oczywistą zasadność obu skarg kasacyjnych wywodzą skarżący z tożsamego zarzutu naruszenia art. 455 w zw. z 481 k.c. wskutek wadliwego ustalenia daty początkowej biegu odsetek ustawowych. W uzasadnieniach wniosków o przyjęcie skarg zawierających takie same argumenty skarżący, poza lakonicznym wskazaniem na istnienie rozbieżnych poglądów co do początkowego terminu naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, nie przeprowadzili pogłębionego wyводу prawnego dotyczącego naruszenia wymienionych przepisów a zaprezentowane stanowisko można zakwalifikować jedynie jako własne wątpliwości skarżących. Wbrew pogładowi pozwanych oczywistej zasadności skargi nie może uzasadniać twierdzenie o dokonaniu przez sąd wykładni przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, zgodnej z jednym z poglądów prawnych, jeżeli sąd nie wykracza poza przyznane mu granice swobody orzeczniczej wybierając jeden ze sposobów rozumienia przepisu. Skarżący nie przedstawili argumentów, które w świetle motywów Sądu drugiej instancji wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹

k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

aj